

NHÀ SỐ 1205

THU ĐƯỜNG MIÊU
edit: A U

Webtruyen.com

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

NHÀ SỐ 1205

Thu Đường Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: A Li

Bạn gặp ác mộng.

Trong mơ rất lạ lùng, cơ thể bạn bị tiến vào đau đớn, nhưng bên tai lại có lời âu yếm thì thầm, cảm giác mâu thuẫn ấy sắp làm bạn phát điên.

Cuối cùng bạn tỉnh giấc trong tiếng ‘tít tít’ của đồng hồ. Thì ra là chuông đồng hồ báo thức vang lên lúc sáu giờ ba mươi.

Bạn đưa tay lau mồ hôi vã trên trán, chậm rãi điều chỉnh hơi thở của mình. Bạn đi vào nhà vệ sinh để tắm rửa, sau đó mặc áo sơ mi trắng, tất chân màu da, váy ngắn công sở vàng nhạt.

Bởi vì ác mộng nên bạn cũng chẳng muốn dùng bữa sáng, nhưng vẫn gượng ép bản thân ăn vài miếng bánh mì và một trứng ốp la.

Bạn mang giày cao gót vào, nhìn đồng hồ treo tường điểm tám giờ hai mươi phút. Thời gian không sai lệch, bạn cầm lấy túi xách màu xanh biếc của mình, ra cửa đi làm.

Trụ sở công ty bạn cũng không quá xa, ngồi tàu điện ngầm chỉ mất hai mươi phút. Bạn đứng dưới lầu công ty, nhìn đám người đông đúc đi vào tòa nhà, bạn cũng nể gót theo họ.

Đột nhiên bạn gặp chị Lê ở bộ phận phụ trách hậu cần.

Chị Lệ nhìn thấy bạn rất giật mình, dường như chị ta không nghĩ sẽ chạm mặt bạn ở công ty. Bạn thấy thái độ chị ta khá kỳ quái, nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi với chị.

“Tiểu Tô, không phải em xin nghỉ phép dài hạn ư? Sao hôm nay lại đi làm rồi?”

Bạn sững sốt: “Nghỉ dài hạn? Nghỉ dài hạn cái gì?”

Chị Lệ nghe bạn hỏi xong cũng sững sốt không kém.

“Chẳng phải em nói dưới quê có chuyện? Em còn xin cấp trên nghỉ dài hạn, một tháng qua không đến công ty.”

“Cái, cái gì—?”

Bạn nhìn chị Lệ bằng ánh mắt khiếp đảm, bởi vì bạn nghỉ dài hạn một tháng không đi làm nhưng trong trí nhớ vẫn không có chút ấn tượng nào lướt qua.

Chị Lệ dường như không nhận ra điểm bất thường của bạn, chỉ kéo bạn tới thang máy, vừa kéo vừa lải nhải: “Tuy rằng thời tiết vẫn còn nắng gắt cuối thu, nhưng nhiệt độ buổi tối rất lạnh. Tiểu Tô em mặc ít như thế, ngay cả áo khoác cũng không đem, Tiểu Tâm tối qua đã cảm mạo rồi. Cơ mà chị có phòng hồ áo khoác, tối tan ca em có thấy lạnh thì bảo chị đưa cho.”

Những lời chị Lệ nói một chút cũng không lọt vào tai bạn, tư duy của bạn vẫn còn đình trệ sau câu nói một tháng vắng mặt ở công ty. Thẳng đến khi thang máy dừng ở tầng một, bạn mới gian nan hỏi chị ta: “Chị Lệ, hôm ngày ngày mấy tháng mấy?”

“Hôm nay? Hôm nay là ngày 12 tháng 9. Sao đó, em không xem lịch à?”

Chị Lệ khó hiểu nhìn bạn một cái, quay đầu đi về hướng văn phòng của mình.

Còn bạn đứng ở cửa thang máy, cả người như thể rơi xuống hầm băng.

Ngày 12, tháng 9?

Bạn nhớ rõ ràng hôm qua là ngày 11 tháng 8, bạn nhớ rõ ràng hôm qua mình còn bị quản lý thúc giục nộp bản thảo thiết kế, bạn nhớ rõ ràng hôm qua mình bỏ quên điện thoại ở quán cà phê ven đường, cũng nhớ rõ mình ngồi tám chuyện với đồng nghiệp về đệ nhất mỹ nữ ở công ty vừa cặp bồ mới.

Ngày 11 tháng 8 trí nhớ rõ ràng như vậy, thế mà ngủ một giấc dậy lại nhận ra bạn đã mất một tháng ký ức rồi. Loại cảm giác này làm bạn cực kỳ khủng hoảng, mà đồng nghiệp trông thấy bạn đi làm cũng đặt ra những câu hỏi không khác câu hỏi của chị Lệ là bao.

“Tiểu Tô, em đi làm sớm thế?”

“Tiểu Tô, chuyện dưới quê giải quyết xong chưa?”

“Tiểu Tô, khi nào đến thành phố?”

“Tiểu Tô, đặc sản của bọn chị đâu?”

“Tiểu Tô...”

Những câu hỏi kia càng khiến bạn hoảng hốt. Bạn ậm ờ cho qua chuyện, cả buổi sáng như người mất hồn, thậm chí công việc cũng dậm chân tại chỗ.

Thời gian nghỉ trưa đến, bạn lập tức chạy đến quán cà phê đối diện công ty. Bởi vì là khách quen, nhân viên trong quán hầu như đều biết bạn.

Bạn nhìn bọn họ rồi dò hỏi di động với một nhân viên, hẳn nghe xong liền tỏ ra ngạc nhiên.

“Cô Tô, ngày 12 tháng 8 cô đã lấy điện thoại rồi.”

Nhân viên phục vụ thấy sắc mặt bạn tái mét thì nghi hoặc hỏi: “Sao ạ, cô đã gặp chuyện gì ư?”

“Không, không gì hết, cảm ơn anh.”

Đối với một tháng ký ức bị mất, bạn vừa nghi ngờ lẫn sợ hãi. Đồng thời với ngày 12 tháng 8 bạn đã lấy điện thoại về, nhưng di động vẫn không ở chỗ bạn càng khiến bạn cảm thấy hoang mang.

Bạn trở lại công ty dùng điện thoại bàn nhá máy sang di động, nhưng vẫn chỉ nghe được giọng nói khô khốc vang lên:

“Số điện thoại tạm thời không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Cho dù bạn gọi bao nhiêu lần chẳng nữa, nhưng cũng chỉ nghe những câu chữ này lặp lại. Bạn đành phải từ bỏ, rồi quyết định cuối tuần đi mua điện thoại mới.

Mới sáng đã chiều, tuy rằng bạn không nhớ rõ mọi thứ, nhưng ngày 11 tháng 8 bạn đã thiết kế xong bản thảo. Từ lúc đó bạn nghỉ phép dài hạn cho nên cũng không tiếp nhận bản thảo mới.

Bạn cảm thấy may mắn, bằng không trong tình trạng này bạn không có cách nào hoàn thành công việc.

Giờ tan tầm đã tới, bạn từ chối ăn cơm với đồng nghiệp xưởng K, vội vàng chạy về nhà. Dưới chung cư có rất nhiều người nuôi chó, nhưng đa số chủ nhân đều dạy dỗ chúng rất ngoan ngoãn khi tiếp xúc với con người.

Trong đó có một con chó mà bạn đặc biệt thích, mỗi lần tan tầm đều nhìn thấy nó. Vừa nhìn thấy nó bạn sẽ thân thiết vuốt ve, chơi đùa với nó một hồi mới rời đi. Hôm nay cũng như mọi lần, bạn gặp nó. Bạn mỉm cười xoa đầu nó, mà nó cũng ngoan ngoãn để bạn vuốt ve.

Đột nhiên, nó hoảng sợ. Nó tránh khỏi bạn và sủa nặng lên. Bạn giật mình muốn trấn an nó, nhưng nó vẫn sủa âm ỉ không ngừng, thậm chí còn cắn vào tay bạn. Bạn hất nó sang một bên, che bàn tay rỉ máu, bộ mặt nó vẫn hung tợn như cũ khiến bạn không biết phải làm sao.

Người chủ vội vàng lấy dây xích buộc nó lại, nhưng điều khác thường là nó không sủa nữa. Người chủ vừa cầm chặt dây xích, vừa nói xin lỗi với bạn, cũng tỏ ý định sẽ đền tiền thuốc men.

Bạn nhìn người chủ đang cười gượng, sau đó vội vàng bước đi.

Bạn ở bệnh viện xử lý tốt miệng vết thương, cũng tiêm vắc xin phòng ngừa chó dại. Sau khi xong hết mọi chuyện thì bầu trời đã tối dần.

Bạn cởi giày cao gót, ném bừa túi xách rồi ngã xuống sofa. Tuy hôm nay bạn không làm việc nhiều nhưng bạn vẫn cảm thấy kiệt sức như cũ.

Bạn dựa vào sofa, nhìn màn hình TV LCD phản chiếu bóng dáng của bạn.

Đối với những chuyện xảy ra hôm nay, bạn khó mà tưởng tượng. Bạn mất đi ký ức một tháng, một tháng bạn không đến công ty, từ miệng đồng nghiệp chỉ có thể biết bạn lấy lý do ở quê có việc nên xin nghỉ phép dài hạn. Điện thoại không thấy, nhân viên quán cà phê nói rằng họ đã trả bạn rồi, nhưng di động của bạn lại không có ở đây.

Bạn ngơ ngác nhìn màn hình TV, nhất thời không biết nên xử lý một chuỗi tình huống như thế nào.

Đột nhiên bạn phát hiện, phản chiếu trên màn hình TV là một cánh tay trắng bệch vươn từ sofa lên, sau đó chậm rãi vươn thêm một cánh tay. Nhưng hai cánh tay kia chỉ nhẹ nhàng đặt trên ghế, chậm rãi lướt gần bờ vai, tựa như muốn chạm vào bạn.

Bạn thấy cảnh tượng đó, cơ thể cứng đờ. Ngay lúc cánh tay sắp chạm vào bạn, bạn liền quay đầu nhìn phía sau, hóa ra cái gì cũng chẳng có. Bạn nhìn vào màn hình TV, trên màn hình cũng không có gì cả, chỉ còn nét mặt tái mét sợ hãi của bạn.

Trước lúc ngủ, bạn bật đèn khắp nhà, cả người đều đắm chìm trong một mảnh sáng trưng. Do chạng vạng nhìn thấy cái gì đó nên bạn không dám soi gương. Tuy bạn nghi ngờ vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng bạn vẫn sợ sệt như cũ.

Đêm qua bạn gặp ác mộng, không biết vì sao tâm trạng càng thêm khẩn trương. Bạn nắm chặt chân trên người mình, nhìn chăm chặp đèn huỳnh quang trên cao. Thậm chí bạn còn nghĩ rằng mình sẽ như vậy thức đến hừng đông.

Nhưng, cuối cùng bạn vẫn nặng nề chìm vào giấc ngủ.

NHÀ SỐ 1205

Thu Đường Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: A Li

Hơi thở nặng nề, môi hôi chảy xuôi, da thịt trần trụi cùng da thịt...

Bạn lại mơ thấy ác mộng, nhưng nguyên nhân khiến bạn thức giấc là tiếng hét thất thanh dưới lầu.

Bạn mở mắt nhìn đồng hồ báo thức, năm giờ hai mươi.

Năng sớm mỏng manh xuyên qua khe hở của bức rèm, hắt lên người bạn. Bạn đưa tay cào vài sợi tóc lòa xòa trước trán, muốn tiếp tục ngủ thêm chút nữa, nhưng dưới lầu bàn tán ầm ĩ khiến bạn không thể ngủ được.

Bởi vì bên dưới có xác của một con chó.

Hắn là nó từ trên cao ngã xuống, mồm nó há to, đôi mắt trợn trừng, dường như chết không nhắm mắt. Cơ thể nó đầy máu, bạn còn thấy máu tươi từ mồm nó không ngừng chảy ra, tràn đầy trong đôi con ngươi của bạn. Trước mắt bạn là một mảng đỏ ối.

Bạn không tìm được mà buồn nôn. Bạn gập người, ôm cổ nôn khan vài hơi.

Bạn nhìn băng gạc đang quấn trên tay rồi trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô hình. Bởi vì bạn nhận ra con chó chết rất thê thảm kia chính là con chó ngày hôm qua cắn bạn.

Chuyện lúc sáng đã làm bạn mệt mỏi cùng cực, không phải thể xác, mà là tâm hồn. Nhưng mặc kệ, bạn vẫn muốn tới công ty.

Bạn đi làm khi bên tai còn văng vẳng tiếng bàn tán dị nghị của những người ở chung cư về xác chó.

Cửa nhà đã được người chủ khóa cẩn thận, tuy rằng nửa đêm y nghe thấy vài tiếng chó sủa, nhưng rất nhanh đã chìm vào lặng im nên y cũng không nghi ngờ gì. Y dậy sớm, định dẫn chó đi vệ sinh mới phát hiện vật nuôi của mình mất tích, hơn nữa cửa sổ đã gài chốt lại bị mở toang. Lấy làm lạ, y nhìn theo hướng cửa bên ngoài, lại thấy chó cưng của mình nằm dưới bê bết máu.

Bạn ngồi xồm trên đất nghĩ tới những đoạn đối thoại vào sáng sớm, bất giác rùng mình.

Bạn quan sát cửa sổ tàu điện ngầm, cửa sổ thủy tinh phản chiếu gương mặt tái xanh, đôi mắt đen thẳm và bờ môi trắng bệch. Không biết vì sao bạn nghĩ tới đôi tay trắng toát xuất hiện trên màn hình LCD.

Bạn muốn hét to, nhưng tiếng hét ấy chỉ nằm trong cổ họng. Tựa như một chiếc xương cá cứng cáp, phun không được nuốt chẳng xong làm bạn khó chịu vô cùng.

Bạn mãi suy nghĩ nên đã ngồi ngược tuyến xe. Lúc bạn vội vàng tới công ty thì bạn đã tới trễ.

Cửa thang máy vừa mở ra, bạn đã thấy phó tổng giám đốc. Bạn nhìn anh ta có chút thấp thỏm, sau đó gượng gạo bước lên chào hỏi anh ta.

Không bị mắng như dự đoán, anh ta chỉ đơn giản nói hai câu về sau đừng đến muộn, cũng như sắc mặt bạn không tốt lắm, dặn dò bạn phải chú ý sức khỏe. Bạn cảm kích nhìn anh ta mỉm cười, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

“Đồ xảo quyết.”

Lúc bạn vừa ngồi xuống đã nghe thấy ai đó châm chọc mình. Bạn ngoảnh đầu ra sau, phát hiện một người đẹp đang công kích bạn với thái độ hiển nhiên, thậm chí mắt cô ta còn trợn trắng.

Bạn cười bất đắc dĩ, bạn biết Nghiên Đình ngồi sau lưng vẫn luôn thích phó tổng giám đốc, vừa hay anh ta nghiêm khắc như vậy nhưng lại giơ cao đánh khề với bạn nhiều lần, cho nên bạn bị cô ta xem như tình địch.

Mà bạn đối với phó tổng chỉ là cấp dưới tôn trọng cấp trên, không hề có ý nghĩ khác.

Làm việc chưa quá nửa buổi sáng, bạn bị phó tổng gọi vào văn phòng.

Anh ta chỉ đơn thuần hỏi bạn về tình trạng công việc hai ngày nay, sau đó lấy ra một chiếc điện thoại xem chừng đắt tiền đưa cho bạn. Bạn không nhận, chỉ khó hiểu nhìn anh ta.

Anh ta tỏ vẻ đây là đồ không dùng tới, nghe nói bạn làm mất điện thoại thì đưa cho bạn mượn dùng.

Bạn vội vàng từ chối, nhưng anh ta rất kiên trì, cứ cường điệu là chỉ cho bạn mượn, chờ bạn mua điện thoại mới còn phải đem trả anh ta.

Cuối cùng bạn nhận lấy điện thoại, bởi lẽ không có di động thì bất tiện, còn hiện giờ thì bạn không có thời gian để mua.

Bạn nói cảm ơn với anh ta rồi rời khỏi văn phòng. Bạn vừa đóng cửa phòng đã cảm thấy sau lưng có một ánh mắt bén ngót đang trừng bạn. Bạn quay đầu sang, thì ra Nghiên Đình đứng trước phòng trà hung hăng liếc bạn, đôi con ngươi không giấu nổi sự đố kỵ lẫn ghen ghét.

Bạn thầm thở than một tiếng, làm như không thấy ánh mắt của cô ta.

Giờ nghỉ trưa, bạn đến quầy bán sim để mua một sim điện thoại. Lắp vào máy, trước hết bạn gọi cho người thân.

Mẹ bạn vừa nhắc máy đã liếng thoảng không ngừng. Bà kể về chị em dâu bất hòa, kể về họ hàng xung đột, còn đá động chuyện cưới hỏi của bạn.

“Mẹ, gần đây con có về nhà hay không?”

Bạn suy nghĩ mãi, rốt cuộc cắt ngang dòng sự kiện của mẹ bạn, hỏi trực tiếp khúc mắc trong lòng.

“Con bé ngốc, có về nhà không còn phải hỏi à? Đầu óc của con bị hỏng rồi sao? Con còn dám hỏi! Đã hơn một năm con ở lì trên thành phố, con còn xem mẹ là mẹ sao? Con có nghĩ tới ba mẹ không chứ? Cũng không lo tìm bạn trai đi, dì Triệu đã lên chức bà nội rồi! Nếu con tìm không thấy thì để mẹ sắp xếp cho xem mắt.”

“Vâng, con biết rồi, con sẽ về thăm ba mẹ sau.”

Bạn nói xong vội vàng gác máy. Những lời mẹ bạn nói khiến bạn run rẩy từng cơn. Bạn không về quê, một tháng không đi làm, vậy bạn đã đi đâu?

Nghỉ trưa kết thúc, bạn trở lại công ty với tâm trạng như kẻ mất hồn.

Mở máy tính lên, bạn phát hiện bản thiết kế buổi sáng vừa sửa chữa đã biến mất. Bạn nôn nóng tìm quanh.

Quản lý đã nói bạn phải nộp đúng hạn vào ngày mai, hiện bạn đã chỉnh sửa một nửa, nếu bắt đầu lại từ đầu có thể ban đêm bạn sẽ tăng ca thêm vài tiếng.

Bạn hết cách, đành phải tìm quản lý để trình bày, đương nhiên bạn không tránh khỏi một trận phê phán.

Lúc bạn về chỗ của mình, bạn vô tình thấy gương mặt vui vẻ của Nghiên Đình khi bạn gặp chuyện xui xẻo. Bạn dường như sáng tỏ cái gì, nhưng cũng bó tay, chỉ ở trong lòng như thầm máy tính phải cài mật khẩu.

Chiều tan tâm, quả thực bạn không làm xong. Bạn thờ dài, chuẩn bị tốt tâm lý thức đêm tăng ca.

Đồng nghiệp lần lượt rời đi, văn phòng chỉ còn mỗi bạn.

Trước khi chị Lệ về nhà còn mua cơm hộp cho bạn, bạn vội vàng ăn để còn tiếp tục chỉnh sửa từ đầu. Bất tri bất giác, trời đã khuya, toàn bộ công ty đều yên tĩnh.

Trong văn phòng chỉ còn sót lại tiếng lật giấy, tiếng click chuột và âm thanh lách cách của bàn phím vang lên. Quá yên tĩnh khiến bạn có chút bất an, bạn xoa xoa trán, kéo ngăn tủ để lấy dụng cụ đi pha một cốc cà phê, nâng cao tinh thần.

Nhưng lúc kéo ra, thứ đầu tiên đập vào mắt bạn không phải là cà phê hòa tan, mà là một chiếc chìa khóa mới tinh và một chiếc thẻ.

Chìa khóa được dán nhãn, bên trên có viết ‘nhà số 1205’.

RẦM- — —

Bạn nhìn dòng ký tự kia, trong lòng nảy sinh sợ hãi vô hình. Tuy rằng bạn không nhớ ai ở nhà số 1205, bạn cũng không biết nơi này là ở đâu, nhưng lúc bạn suy nghĩ đến chỗ này thì bạn không ngăn được cơn sợ hãi. Đại não bạn từ chối ký ức liên quan đến nhà số 1205.

Nuốt nước bọt, bạn nhặt chìa khóa rơi trên đất và chiếc thẻ đi, tất cả đều dồn vào ngăn kéo cuối cùng.

Bạn không tự hỏi nhà số 1205 là ở đâu, bạn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, muốn rửa mặt cho tỉnh táo đầu óc.

Nước chảy ra ào ạt, bạn vốc nước vỗ lên mặt vài lần. Bạn chống tay trên bồn rửa mặt, nước từ gò má nhỏ giọt xuống cằm, bạn nhìn vòi nước mà có chút ngẩn ra.

Cơ thể của bạn đột nhiên run lên một chút. Bạn thong thả ngẩng đầu nhìn vào gương, trong gương nước phủ trên khuôn mặt bạn, sắc thái da dẻ trắng toát trong ánh đèn mờ nhạt của nhà vệ sinh càng khiến bạn trông giống ma quỷ bò lên từ đáy sâu.

Bạn đưa tay lau mặt, cười tự giễu bản thân, sau đó vươn tay định tắt vòi nước.

Nhưng động tác bỗng chốc cứng đờ.

Bởi vì bạn nhìn thấy từ trong gương, vòi nước tuôn ra đều là máu. Dòng máu đỏ thẫm xối xả.

Máu đỏ ào ạt chảy ra, chậm rãi rót đầy bồn rửa mặt. Máu tràn xuống đất, dường như sắp chạm vào bàn tay bạn đang chống trên bồn.

Bạn hét to một tiếng, lui về sau.

Bạn sợ hãi dựa vào vách tường lạnh lẽo, cơ thể từng đợt run lên. Bạn nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt nhìn về phía đó.

Bồn rửa mặt vẫn đầy nước trắng, mà trong gương cũng chẳng có gì.

Bạn run rẩy đưa tay tắt vòi nước, ngả nghiêng lão đảo chạy vào văn phòng.

Hiện giờ bạn không có tâm trạng để hoàn thành bản thiết kế nữa. Bạn quẹt bữa vài cái rồi gom đồ vật linh tinh bỏ vào túi xách. Máy tính vẫn mở,

trên bàn vẫn lộn xộn như cũ.

Bạn vội vàng chạy đến thang máy. Bạn ấn vào nút mở cửa, nhưng thế nào thang máy vẫn dừng ở tầng 13, cho dù bạn ấn kiểu gì cũng không có phản ứng.

Hết cách, bạn đành phải lựa chọn đi thang bộ.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp- —

Cầu thang dài hun hút chỉ còn nghe tiếng giày cao gót vang lên.

Lộp cộp, lộp cộp — —

Bạn chạy xuống từng tầng, từng tầng một. Bước chân bạn không lúc nào dừng, bạn chỉ hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lộp cộp, lộp cộp- —

Đột nhiên bạn thấy có gì đó khác lạ, bèn thả chậm bước chân.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp.

Đúng thế, cầu thang không chỉ có mỗi tiếng bước chân bạn, mà bạn nhận ra phía sau còn có người.

Rõ ràng nơi đây chỉ có mỗi bạn, rõ ràng bạn không hề nghe thấy cửa cầu thang vang lên tiếng mở chốt, nhưng tiếng bước chân kia thành linh đội vào tai; bạn nhanh hẳn nhanh, bạn chậm hẳn chậm...

Bạn đứng giữa cầu thang, chậm rãi ngẩng đầu nhìn ra sau. Đôi mắt bạn mở to hết cỡ. Rồi bạn thấy bên trên xuất hiện một đôi giày da. Trên giày da là quần tây thẳng tắp, là áo sơ mi trắng, là một chiếc cằm trắng nõn, là một đôi môi mỏng tuyệt đẹp. Rồi đôi môi ấy cong lên tạo thành một nụ cười ma quái.

Một lần nữa bạn lại hết thất thanh.

NHÀ SỐ 1205

Thu Đường Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: A Li

Bạn sững sờ nhìn chăm chăm trần nhà màu trắng.

Tối ngày 13 bạn vì hoảng sợ mà té xiu ở cầu thang, được bảo vệ trực ca đêm phát hiện, đưa vào bệnh viện. Bởi vì hai ngày nay bạn không nghỉ ngơi tốt, tinh thần hoảng loạn nên bạn sốt rất cao.

Vì vậy ngày 14 bạn đã nằm viện một ngày. Cứ mơ mơ màng màng như thế, khi tỉnh lại đã sang ngày 15, mặt trời ngoài kia đã lên cao. Bạn xoa xoa huyết thái dương, cầm lấy điện thoại đặt bên cạnh giường để xem có tin nhắn gì hay không.

Hộp thư có khá nhiều tin, đa số là tin nhắn động viên mau khỏe của đồng nghiệp. Bạn xem từng tin, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Bỗng bạn thấy một tin nhắn nặc danh, do tò mò nên bạn ấn phím mở.

“Ô Ô... nhớ em.

Tô Tô- – nhớ em, Tô Tô...

Nhớ em...”

Lạch cạch ——

Cơ thể của bạn run lên, điện thoại trên tay cũng rơi xuống đất.

Bạn cảm thấy hoang mang và sợ sệt, bạn không biết ai đã gửi cho bạn tin này.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt sự mộng lung của bạn. Bạn hít sâu một hơi, khom người nhặt điện thoại, ấn phím nghe.

“Này, Tiểu Tô? Bệnh tình khá hơn chứ?”

“...Vâng, là tổng giám đốc Trần ạ? Tôi đã khỏe, trưa nay có thể xuất viện rồi.”

“Vậ thì tốt, trưa nay có người nhà đón sao?”

“Hả? À, không có, tôi tự đi về.”

“Vừa hay, tôi tiện đường đón cô. Mười một giờ trưa cô chờ tôi dưới cổng bệnh viện.”

“Không cần đâu, phiền sếp quá...”

“Quyết định vậy đi, chào.”

— —

Bạn nghe tiếng thở dài vang lên từ đầu dây bên kia. Tuy rằng không muốn dính dáng đến phó tổng, nhưng anh ta đã mở lời bạn cũng không thể từ chối, bạn không dám làm phật lòng anh ta.

Bạn xuống giường sắp xếp đồ đạc cá nhân, lần nữa nhìn thoáng qua tin nhắn quái gở ấy.

Không có tên, không có số, thời gian hiển thị lại là 00 – 00 – 0000, 00:00

Lần nữa bạn cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ. Tựa như ngày 12 khi bạn tỉnh giấc, những việc kỳ lạ đã ùn ùn bủa vây. Rõ ràng chỉ mới hai ngày, bạn lại nghĩ một ngày dài bằng một năm.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong xuôi, bạn ngồi bên mép giường hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Một giấc ngủ lấy đi một tháng ký ức, cho dù bạn cố gắng nhớ thì cũng chẳng được gì. Chú chó vẫn luôn ngoan ngoãn với bạn bỗng trở nên dữ tợn phát cuồng, thậm chí còn cắn bạn một phát vào tay, hôm sau lại đột nhiên chết. Hơn nữa bạn còn nhìn thấy chiếc chìa khóa và một chiếc thẻ mà bạn chưa từng gặp qua, nhà số 1205 rốt cuộc là ở nơi nào và nơi đó có liên quan gì đến bạn, tất cả đều là những chấm hỏi to tướng. Bạn bất ngờ xin nghỉ dài hạn để về quê, nhưng mẹ bạn nói hơn một năm không về, vậy bạn đã đi đâu?

Bạn cảm thấy trùng trùng nghi vấn, chẳng khác nào những sợi tơ siết vào cơ thể bạn. Từng tầng, từng tầng một khiến bạn tránh không được, thoát không xong.

Có lẽ hết thảy đáp án đều nằm trong một tháng đó. Nếu bạn có thể nhớ lại mọi chuyện, nhất định bạn sẽ tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Bạn ngồi trong phòng bệnh hạ quyết tâm.

Mười một giờ, xe phó tổng dừng trước cổng, bạn lên xe và nói cảm ơn với anh ta.

Anh ta cười bạn quá khách sáo, còn lần nữa dặn dò bạn phải chú ý sức khỏe, buổi chiều không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt là được.

“À phải, bạn trai cô không đến đón cô?”

Phó tổng dường như lơ đãng hỏi khiến cơ thể bạn cứng đờ. Sắc mặt bạn trở nên khó coi, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút run rẩy.

“Bạn, bạn trai gì?”

“Chính là người xin nghỉ cho cô hôm 13 tháng 8. Hấn nói hấn là bạn trai của cô, vì kẹt công chuyện ở quê chưa xử lý xong nên nhờ hấn xin nghỉ, cho nên hấn thay cô xin phép. Ban đầu tôi không tin lắm, nhưng trùng hợp tối ngày 12 tháng 8 tôi thấy hai người ở bên nhau, hơn nữa cô cũng nhắn tin xin phép tôi nghỉ, vì vậy tôi đồng ý.”

Người đàn ông, bạn trai mình?

Trong trí nhớ, sau khi tốt nghiệp đại học bạn vẫn duy trì trạng thái độc thân, do bận bịu công việc mà không đi hẹn hò. Vì thế mỗi lần bạn gọi điện về nhà, người nhà luôn thúc giục bạn kết hôn. Khi đó bạn chỉ ậm ừ cho qua, luôn dùng lý do chưa gặp người thích hợp để thoái thác.

Nhưng bạn trai từ đâu ra mới là điều đáng suy nghĩ. Tại sao một chút ấn tượng bạn cũng không có, người ở cạnh bạn ngày 12 tháng 8 rốt cuộc là ai?

Quả thực việc này chưa xong, việc khác lại tới.

Sắc mặt bạn tái mét, phó tổng nói gì bạn cũng không quan tâm nữa. Bạn trả lời qua quýt, rồi nhìn lướt qua gương chiếu hậu.

Bạn thấy một bóng người sau ghế, là đàn ông. Bạn không nhìn rõ mặt hấn, chỉ thu vào đáy mắt chiếc cằm trắng nhợt và khoe môi quý dị tươi cười.

Bạn vội vã quay đầu ra sau, hóa ra trên ghế chẳng ai ngồi cả.

Phó tổng bị hành động của bạn làm cho giật thót, suýt chút tay lái cũng lệch đi. Anh ta hỏi bạn ổn chứ, bạn cười gượng nói không có gì.

Cảnh tượng vừa nãy khơi mào nỗi bất an càng lúc càng nhiều, dường như bạn luôn bị ai đó quan sát. Cảm giác này khiến bạn không muốn ở một mình, vì vậy bạn nhờ phó tổng đưa trở lại công ty, tiếp tục làm việc.

Anh ta khó hiểu trước yêu cầu kỳ quái của bạn, dù cho anh ta khuyên thế nào bạn cũng không nghe. Cuối cùng anh ta đành phải đáp ứng yêu cầu kia, đưa bạn đến công ty.

Vào công ty, bạn và anh ta ghé vào một nhà hàng ăn trưa, càng không ngờ tại đây bạn gặp được Nghiên Đình.

Nghiên Đình thấy bạn và phó tổng cùng nhau dùng cơm, nét mặt cô ta vì ghen ghét mà có chút dữ tợn. Cô ta dùng giọng điệu chua ngoa công kích bạn, và việc duy nhất bạn làm là làm ngơ.

Liên tục gặp những chuyện chẳng đâu vào đâu khiến bạn vô cùng mệt mỏi, vì vậy bạn không hao hơi tổn sức để đối phó với loại đàn bà chỉ biết ghen ăn tức ở như cô ta.

Buổi chiều đi làm bạn bị quản lý mắng, bởi vì bản thiết kế hôm trước rối tinh rối mù, may là có đồng nghiệp khác tốt bụng làm thay. Hơn nữa vì sức khỏe bạn không tốt, quản lý cũng chỉ nói đơn giản hai câu đã để bạn đi.

Bạn trở lại chỗ ngồi, vực lại tinh thần, tập trung làm việc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bạn cảm thấy khát nước nên lấy một chiếc cốc thủy tinh rót nước sôi pha trà.

Lúc bạn rót nước xong, sau lưng lại vang lên thanh âm chầm chọc.

“Cô đã có bạn trai nhưng vẫn ôm đùi phó tổng?”

Bạn ngoảnh đầu, quả nhiên không ai khác ngoài cô ta. Cô ta tức tối nhìn bạn, còn bạn chỉ thấy cô ta hết thuốc chữa.

“Cô đừng suy diễn, tôi với phó tổng không có gì.”

Bạn muốn bỏ đi, nhưng Nghiên Đình vẫn đứng chặn ở cửa chính.

“Cô giả ngu với tôi hả? Không có gì mà anh ấy tặng cô điện thoại, lo thủ tục nhập viện cho cô? Không có gì mà anh ấy đón cô xuất viện, chở cô đi ăn trưa? Có một người bạn trai vừa có tiền vừa đẹp mã nhưng cô vẫn chưa cảm thấy hài lòng, còn muốn đứng núi này trông núi nọ?”

“Khoan đã... bạn trai tôi?”

Đáy mắt bạn lóe lên một tia sáng, có thể thông qua Nghiên Đình mà bạn sẽ biết người đó là ai.

“Hứ! Đương nhiên là Dương Duệ – giám đốc thị trường ở Duyệt Minh Thương Hạ chứ ai vào đây? Rõ ràng có bạn trai xuất sắc như thế còn giờ thói mè mà gà đồng với phó tổng, đồ đàn bà đê tiện lăng lơ!”

Bạn nghe thấy cái tên Dương Duệ kia, bỗng nhiên hoảng hốt. Mà Nghiên Đình thừa dịp bạn ngẩn ra bèn giật lấy cốc nước toan hắt thẳng vào mặt bạn. Bạn chưa kịp tránh thì tấm biển treo ở phòng trà bỗng rơi xuống giữa bạn và Nghiên Đình, tuy hẳn được luồng nước sôi dây vào mặt, nhưng vẫn bị bắn vào tay.

“Á—”

Cánh tay bị bỏng một mảng, áo sơ mi dính vào thịt da, bởi vì ướt mà trở nên xuyên thấu, dường như có thể nhìn thấy làn da ửng hồng.

“Hứ!”

Nghiên Đình có hơi thất vọng khi đánh trượt mục tiêu. Cô ta tức tối quăng chiếc cốc xuống sàn, quay lưng bỏ đi.

Bạn nhìn cốc thủy tinh vỡ nát, cõi lòng chua xót dâng lên. Hít sâu một hơi, bạn ngăn dòng lệ sắp trào ra từ hốc mắt, vội vã chạy vào nhà vệ sinh để xử lý vết bồng của mình.

Cánh tay bị thương làm bạn phải rời công ty sớm, tuy nhiên bạn không về nhà ngay. Bạn ở phòng khám điều trị vết bồng, sau đó đi đến Duyệt Minh Thương Hạ.

Bạn hỏi thăm nhân viên về lịch trình của giám đốc bộ phận thị trường, mới hay một tháng trước hẳn cũng xin nghỉ phép dài hạn.

Tin tức này khiến bạn sợ hãi không thôi.

Có tất cả mọi chuyện đều liên quan đến người đàn ông này.

Chỉ cần tìm được hẳn, hết thủy khúc mắc sẽ được sáng tỏ.

NHÀ SỐ 1205

Thu Đường Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: A Li

Bạn cảm giác mình bị bóng đè.

Trong mộng, mọi thứ trở nên mù mịt và tối tăm, áp lực vô hình đè lên người bạn khiến bạn hít thở không thông. Rõ ràng bạn biết mình đang nằm mơ, nhưng bạn cố gắng thế nào cũng không tỉnh dậy được.

Bạn giãy giụa trong mơ, đột nhiên bạn cảm thấy có ai đó đang vuốt ve đùi mình. Mềm dịu rồi lạnh băng, tựa như dòng máu nhớp nhúa của rắn độc ở trên da bạn chậm rãi lướt qua.

Xúc cảm kia khiến cơ thể bạn cứng nhắc, lòng bạn nóng như lửa đốt muốn tỉnh dậy, rồi bạn khẽ run lên, mở to đôi con ngươi. Lòng ngực của bạn kịch liệt phập phồng, bạn nhìn trần nhà quen thuộc, cố điều chỉnh hơi thở đầy bất an.

Sau đó, bạn chuyển tầm mắt xuống chân mình.

Cái chần trên người bạn không biết bị xốc qua một bên từ khi nào, quần ngủ cũng bị đẩy lên cao, lộ ra bắp chân trắng nõn.

Nhìn cảnh tượng này thâm tâm bạn tiếp tục dấy lên nỗi sợ hãi vô hình, thậm chí bạn không cách nào lý giải được. Bạn đưa tay ôm ngực, bạn tự hỏi rằng một ngày nào đó bạn sẽ bị những chuỗi ngày kỳ quái này làm cho phát điên?

Tuy rằng bạn lo lắng, nhưng bạn vẫn tới công ty làm việc. Bạn sợ ở một mình.

Lúc thay quần áo, nhìn thấy cánh tay quấn băng gạc, tâm trạng bạn chua xót không thôi.

Cứ nghĩ tới bạn phải đối mặt với đồng nghiệp của mình, cả Nghiên Đình lẫn phó tổng, bạn không thể tránh mặt. Bạn hi vọng cô ta sẽ lý trí hơn, sớm nhận ra bạn và phó tổng không có gì.

Bạn đến công ty đúng lúc, lại phát hiện bên trong đang rất hỗn loạn.

Nhóm đồng nghiệp không ở chỗ ngồi, mà họ tụ tập ở phía trước thành đám đông để bàn tán ầm ĩ. Họ vừa bàn tán vừa không ngừng nhìn về phòng khách đằng kia.

“Thật đáng sợ...”

“Rốt cuộc là ai làm?”

“Nhất định là tên biến thái !”

“Sao cảnh sát vẫn chưa tới đây?”

Trước sảnh công ty có một hành lang, mà đầu hành lang có một gian dùng kính mờ ngăn làm phòng khách. Phòng khách dùng để tiếp đón khách hàng hoặc người thân, bạn bè của nhân viên công ty. Bên trong có hai bộ sofa rộng rãi và một bộ bàn trà, bình uống nước, kệ tạp chí; đồ trang trí là hồ cá và chậu hoa.

Đa số nhân viên đều vây quanh trước cửa phòng khách, mà bên trong dường như chẳng có ai. Ai đó tò mò băng qua đám đông, đi vào phòng khách nhìn thử.

Người nọ vừa bước vào đã la hét thất thanh.

Phòng khách vẫn sạch sẽ, sáng bóng như thường. Nhưng bên dưới cửa sổ, nơi có hồ cá thật to, người nọ thấy một thi thể nằm gọn bên trong.

Đó là thi thể của một phụ nữ, mái tóc dài của cô ta bông bênh trong nước, tựa như rong biển dưới đại dương. Làn da cô ta vì ngâm nước quá lâu mà trắng bệch, đôi tay dính sát vào hồ cá thủy tinh, hai chân kỳ quái cuộn tròn; tựa như có ai đó đem cô ta nhét vào hồ cá.

Hai mắt cô ta trợn trừng, miệng khê nhếch, nét mặt khiến người ta cảm nhận được trước khi chết cô ta đã hoảng loạn, sợ hãi, không cam lòng, còn có không thể tin được. Sắc đỏ diêm lệ lan tràn trong nước, những chú cá thong thả bơi lội, xuyên qua mái tóc dài thẫm đen.

Cái tư thế tử vong này khiến bạn dâng lên cảm giác buồn nôn. Bạn bám vào cửa chính, cúi đầu nôn ọe.

Đồng nghiệp xung quanh bị bạn làm cho hoảng hốt. Họ dìu bạn dậy, rửa mặt mũi cho bạn, sau đó đưa bạn vào phòng trà nghỉ ngơi.

Bạn ngồi trên ghế ở phòng trà, hai tay ôm mặt không ngừng run rẩy.

Chị Lệ một bên an ủi thăm thía: “ Bị dọa tới chừng này? Ban nãy chị hét lên một tiếng, cơ mà lá gan của em cũng quá nhỏ, sợ đến nôn luôn. Đừng lo lắng, cảnh sát sắp đến đây. Chị thấy hai bữa nay sắc mặt em xanh xao, ở nhà xảy ra chuyện hả? Nếu dưới quê có việc thì em cứ giải quyết cho xong, đừng vội đi làm. Chị thấy em nên nghỉ ngơi vài hôm thì tốt hơn.”

Chị Lệ nói liên tục nhưng bạn không nghe vào. Bạn hoàn toàn chìm trong sợ hãi.

Bởi vì bạn nhận ra xác chết trong hồ cá, chính là Nghiên Đình đã hất bạn cốc nước sôi hôm qua.

Bạn điều chỉnh cảm xúc của mình, lúc ngẩng đầu lên đã thấy nơi đây chỉ còn mỗi bạn. Không biết chị Lệ đã đi đâu, bên ngoài vẫn ồn ào như cũ, xem chừng cảnh sát đã đến.

Bạn bước ra cửa nhìn xem, mới thấy phòng khách đã bị phong tỏa, cảnh sát còn đang truy vấn ai là người đầu tiên phát hiện hiện trường.

Phòng trà không có camera, cũng không ai biết hôm qua bạn và Nghiên Đình xảy ra xung đột. Bạn đi vào bàn làm việc, dùng hết can đảm để kéo ngăn tủ cuối cùng ra, cầm lấy chìa khóa và chiếc thẻ bên trong.

Bạn đem đồ vật bỏ vào túi xách, sau đó đi gặp phó tổng xin nghỉ phép.

Tổng giám đốc bận công tác không ở công ty, cho nên mọi chuyện đều do phó tổng đảm trách. Nay công ty đột nhiên phát sinh chuyện như thế, anh ta rất căng thẳng. Do tuổi đời còn trẻ, va chạm chưa nhiều nên anh ta có phần luống cuống tay chân. Tuy vậy, anh ta dứt khoát cho bạn xin nghỉ, xem ra đã nghe chuyện bạn nôn mửa trước phòng khách.

Sau khi rời khỏi công ty, bạn lại đi tới Duyệt Minh Thương Hạ một lần.

Người đàn ông tên Dương Duệ vẫn không đi làm, bạn bèn hỏi số di động anh ta. Gọi điện xong, tuy rằng gọi được nhưng không ai trả lời.

Bạn hỏi han cách nào chẳng nữa, đối phương vẫn lặng thinh như cũ. Bạn buông điện thoại, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình. Từng giây, từng giây vẫn nhảy, nhưng không hề có thanh âm.

Trong lòng bạn bất an, nhưng cũng không còn cách nào khác. Bạn đành phải mặt dày dò hỏi địa chỉ của Dương Duệ. Người khác nhìn bạn bằng ánh mắt nghi ngờ, tuy bạn cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

Cuối cùng, dựa vào tài năng ăn nói của bạn, người khác đã chỉ cho bạn địa chỉ của hẳn – Hình Dư gia viên.

Bởi vì đồng nghiệp hẳn cũng không biết địa chỉ rõ ràng, chỉ biết hẳn có một căn nhà ở đó.

Hình Dư gia viên là khu tương đối cao cấp ở thành phố này, nhà cửa được quy hoạch rất lớn, cây cối tốt tươi, cảnh quan thẩm mỹ vô cùng, các phương tiện hiện đại đều hoàn thiện, đương nhiên giá nhà cũng rất đắt đỏ.

Bạn đứng trước cổng chính, từ từ lấy ra chiếc thẻ kia. Ký hiệu trên mặt thẻ chính là ký hiệu của cửa Hình Dư gia viên, trong lòng bạn bỗng dâng lên dự cảm không lành.

Bạn cầm thẻ quẹt vào khe kiểm soát, ‘tít’ một tiếng, cửa mở.

Bạn đẩy cửa đi vào, vừa đi vừa cẩn thận quan sát từng tòa nhà cao.

Tiểu khu đầu tiên là mười hai tầng, ở giữa sáu tầng, tiểu khu cuối cùng là hai mươi tầng cao.

Đầu tiên bạn đi qua khu bên trái, mười hai tầng. Thang máy đến tầng mười hai, bạn bước ra từ thang máy, lạng lẽ tìm nhà số 05.

Nhà số 05 cách thang máy không xa, rất nhanh bạn đã tìm thấy nó.

Bạn đứng trước cửa hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa. Ngay sau đó, một người phụ nữ mặc quần áo ở nhà ra mở cửa xem.

Bạn hỏi thăm về Dương Duệ, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết người này. Bạn lịch sự nói xin lỗi, rồi đi sang khu chung cư bên phải.

Lần này bạn gõ cửa, nhưng bên trong không ai trả lời.

Bạn kiên trì gõ cửa, tuy nhiên mọi thứ vẫn tĩnh lặng như cũ. Bạn gõ cửa khoảng hai mươi phút, trong lúc đó một hộ gia đình mở cửa bước ra, thái độ như bạn đang quấy rầy bọn họ. Bạn nhân cơ hội hỏi họ về chủ nhà số 1205. Bọn họ đều nói năm, sáu ngày nay không nhìn thấy hẳn.

Bạn khó mà bình tĩnh được, đầu bạn quay cuồng.

Phút cuối, bạn đành lấy chìa khóa đánh số 1205 ra, chậm rãi tra chìa vào ổ khóa.

Tay trái run nhè nhẹ, do đó bạn vươn tay phải nắm chặt tay trái, dùng sức đẩy vào.

Lách cách.

Cửa mở.

Bạn đẩy cửa bước vào trong, màu tường trắng như màu sofa. Dưới sofa trải thảm nhung thật dày, bàn trà thủy tinh cũng lót nhung. Đối diện sofa là một TV LCD treo tường, đặt vừa với tầm mắt. Phía sau sofa là một kệ sách to, ngăn cách phòng khách và thư phòng. Sau giá sách dường như có thể thấy được kệ gỗ và laptop màu trắng. Rèm cửa đều phủ xuống, khiến cho phòng khách có chút tối tăm dù là ban ngày.

Bạn cảm thấy nơi này hơi quen thuộc, trong phòng yên tĩnh, tựa như không có ai. Bạn nghe loáng thoáng tiếng tim đập bên tai.

Bạn gọi hai tiếng, vẫn không ai trả lời.

Giá sách bên cạnh cửa phòng nửa hé ra, bạn đứng trong phòng khách có thể bắt gặp một góc khăn trải giường màu trắng. Bạn bước đến căn phòng nọ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa màu trắng ra, toàn bộ không gian của căn phòng hiện lên trước mắt.

Cơ thể bạn run lên, tim bạn như quặn thắt.

Một gian phòng ngập tràn ảnh treo tường, tất cả đều là ảnh của bạn. Bạn mỉm cười, tức giận, hoang mang; bạn ở chợ hỏi giá với người bán hàng, bạn nhìn quanh hai bên đường lớn, bạn ngồi ở quán cà phê nhắm nháp bánh ngọt...

Đối diện ảnh treo tường là một chiếc giường King size màu trắng. Khăn trải giường nhăn nhúm, hỗn độn, phảng phất có ai đó cuồn cuộn nhiệt triền miên. Bốn góc giường có những xích sắt thật dài. Một xích sắt rơi trên sàn nhà, một xích sắt hỗn loạn trên đệm chăn. Xích sắt khác được bọc bằng nhung, bên trên có một móc khóa kim loại nho nhỏ.

Bạn hít thở khó khăn, rất nhiều hình ảnh ùn ùn hiện lên trong đầu bạn. Bạn biết vị trí phòng tắm ở nhà này. Bạn sợ hãi nơi đó, bạn không đủ dũng khí để bước vào phòng tắm kia.

Bạn mở cửa toan chạy trốn, nhưng đôi chân lại nặng như chì. Bạn nắm chặt tay cầm, ngón tay đè nén đến trắng bệch.

Sau đó, đôi chân bạn mềm nhũn, bạn ngã xuống, rơi vào hôn mê.

NHÀ SỐ 1205

Thu Đường Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: A Li

“Chào cô Tô, tôi tên Dương Duệ, rất vui được biết cô.”

“Cô Tô có hứng thú với chụp ảnh không? Chẳng hay cô thích nhà nhiếp ảnh nào nhất?”

“Tôi thì thích nhiếp ảnh gia người Ba Lan, tác phẩm Aclove. Tác phẩm mới nhất của ông ta được chụp ở một thị trấn nhỏ, bầu không khí lúc đó khá ẩm ướt, tối tăm. Tuy rằng nhìn ảnh gợi cho người ta cảm giác cô độc, u buồn, nhưng dường như thị trấn đó cất giấu rất nhiều chuyện cũ xưa, khiến tôi không ngừng bị lôi cuốn. Nếu có dịp, tôi và cô Tô cùng thưởng thức ảnh thì tốt rồi.”

“Cô đồng ý? Thật tuyệt, rất nhiều cô gái khác đều thấy thế giới quan của tôi u ám, nhưng cô thì không như vậy.”

“Cô Tô, cô cảm thấy buổi triển lãm vừa rồi thế nào? A, thì ra là thế, giải thích kia thật hay. Có thể cùng cô đi tham quan ở đây, không, có thể quen biết cô thực sự rất tốt.”

“Cô Tô, đường Hương Sơn vừa khai trương một nhà hàng. Nghe nói chỗ đó tay nghề rất cao, không biết tôi có thể mời cô dùng bữa?”

“Thì ra em thấy xưng hô như vậy là quá khách sáo, ừm, thế tôi có thể gọi em là Tô Tô không?”

“Tô Tô, em thấy bộ đồ này ổn chứ? Tôi thấy nó rất hợp với em, mong em nhận nó.”

“Loại kem đánh răng của em có chất tẩy mạnh, dễ làm tổn hại men răng, em vẫn nên đổi sang loại này.”

“Hôm nay thức ăn vừa miệng không? Đầu bếp đều tuyển chọn những nguyên liệu tốt nhất để nấu, em ăn nhiều sẽ có lợi cho sức khỏe.”

“Tô Tô, đây là vị bánh kem mới nhất, buổi chiều làm việc mệt mỏi em có thể ăn nó để giảm bớt căng thẳng. À, chào cô, cô Nghiên. Tôi là bạn của Tô Tô, đến đây đưa cho em ấy quà vặt. Thế nhé, tôi đi đây, không làm phiền hai người.”

“Tô Tô, em làm sao vậy? Đau bụng sao? Em chịu đựng một chút, anh lập tức đến ngay. Phải rồi, nhà em ở đâu?”

“Đây là thuốc tiêu chảy, em mau uống đi. Trong nhà có nước ấm không? Thật may, em không bị sốt. Để anh lấy đun nước vào bình thủy, trước hết em uống thuốc vào. Ấm nước để chỗ nào? Anh đun nước cho em.”

“Sau này đừng tùy tiện ăn hàng quán ven đường nữa, không hợp vệ sinh. Em xem bệnh đường ruột nghiêm trọng thế này, sau này muốn ăn gì bảo anh, anh nấu.”

“Đừng khách sáo, anh vẫn thường nấu ăn ở nhà. À phải, anh có thể tham quan nhà em không?”

“Quả nhiên là phòng con gái, chẳng giống phòng anh một tí nào.”

“À, Tô Tô, buổi tối em rồi không, mình ăn tối cùng nhau chứ? Anh có vài điều muốn nói với em.”

“Tô Tô, sao gần đây em lạnh nhạt với anh? Anh thổ lộ nhiều lần với em, em đều cự tuyệt! Nhưng nếu công việc quá bận rộn, em cũng phải tự lo cho sức khỏe của mình, đừng cố quá.”

“Tô Tô, anh thích em, làm bạn gái anh đi.”

“Tại sao? Em cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ chứng minh cho em thấy.”

“Tô Tô.”

“Tô Tô...”

“Tô Tô...”

“Tại sao vậy? Anh thích em như thế, tại sao em không thể thích anh?”

“Có phải em thích tay phó tổng giám đốc trong công ty mình? Đã nhiều lần tôi bắt gặp em và hấn ở cạnh nhau!”

“Rõ ràng có liên quan đến tôi! Bởi vì tôi thích em đó! Bởi vì tôi sợ hãi người khác sẽ cướp mất em!”

“... Tôi sẽ không để ai cướp em khỏi mình.”

“Chào anh, phó tổng Trần. Tôi nghĩ anh từng gặp qua tôi, tôi là bạn trai Tô Tô. Nói thế anh đã nhận được tin nhắn từ Tô Tô? Đúng vậy, ở quê bỗng xảy ra chuyện làm em ấy phải tức tốc chạy về. Điện thoại gọi không được? Tôi nghĩ tín hiệu trên tàu hỏa không tốt lắm, anh biết quê Tô Tô cũng khá xa. Đúng, giờ tôi đến đây thay mặt em ấy làm thủ tục nghỉ phép, đây là bản sao lý lịch của Tô Tô, đây là một bản của tôi. Xong rồi? Cảm ơn anh, hẹn gặp lại.”

“Tô Tô, em tỉnh? Những thứ đó? Là ảnh do anh chụp thôi, thế nào? Thật xinh đẹp nhỉ? Dù Tô Tô trông thế nào thì em vẫn tuyệt nhất trong anh.

Cuồng theo dõi? Không hề, anh luôn muốn ở bên em, nhưng sợ làm phiền em nên em mới không phát hiện ra anh đó.”

“Cái kia? Anh sợ em bỏ rơi anh, anh vẫn luôn muốn ở bên em trọn đời. Yên tâm, còng tay bọc vải nhưng sẽ không làm em bị thương được. Làm sao anh đủ tàn nhẫn để nhìn hai cổ tay xinh đẹp mảnh khảnh bị thương?”

“Công việc á? Anh đã xin phép nghỉ dài hạn cho em rồi, đương nhiên anh cũng vậy. Đừng lo lắng, anh sẽ luôn ở cạnh em.”

“Ha... ha... a, Tô Tô...”

“Thật tuyệt, ha... em là của anh, em là của riêng anh...”

“Ai cũng không cướp em được...”

“Tô Tô, sao em bỏ bữa? Em phải ăn nhiều hơn mới có thể sinh cho anh một đứa con bụ bẫm, khỏe mạnh.”

“Đương nhiên là con của chúng mình. Anh thích con gái, con gái sẽ đáng yêu giống mẹ.”

“Đương nhiên sẽ có em bé, bởi vì anh và em không dùng biện pháp tránh thai nào.”

“Ha... ừm, Tô Tô... chặt quá!”

“Sao em khóc? Em thấy mệt rồi à? Nhưng nếu anh không nỗ lực, em sẽ không nhanh chóng mang thai.”

“A... ha, em à, mình đổi tư thế đi.”

“Xin lỗi, là do anh ‘yêu’ em quá nhiều. Nhưng để con mình sớm ra đời, xin em nhẫn nại một chút. Lại đây, anh đem em đi tắm rửa.”

“Ô Tô, đừng khóc. Đợi sinh xong em bé, anh đưa em ra ngoài chơi, còn giờ thì không được. Đúng đúng, anh là ác ma, anh là biến thái. Nếu đánh anh có thể khiến em dễ chịu, vậy em cứ đánh đi.”

“Ô Tô, đừng lộn xộn, nhớ mà ngã sẽ bị thương.”

“A!”

“Ô Tô... Tô...”

“A ——”

Bạn sợ hãi ngồi dậy từ sàn nhà, tóc dẫm mồ hôi bết vào gò má. Nước mắt và mồ hôi đầm đìa trên mặt bạn, thoạt trông quá đổi đáng thương.

Lúc này trời đã tối đen, chỉ có ánh trăng xuyên qua bức rèm chiếu qua khe hở, đủ để bạn biết mình đang ở chỗ nào.

Vẫn như cũ, bạn ở nhà số 1205. Bạn nằm trước cửa phòng ngủ, xem ra bạn ngất đi bây giờ mới dậy.

Bạn nhớ lại tất cả mọi chuyện, người đàn ông tên Dương Duệ kia và ký ức bị đóng băng một tháng.

Phòng tắm mịt mờ hơi nước, vòi hoa sen trên vách tường cuộn cuộn xối xuống, rót đầy nước ấm trong bồn. Mặt nước nổi lên bọt trắng chưa tan, gương bị hơi nước phủ mờ, sàn gạch ướt dẫm, có còn máu đỏ không ngừng loang ra.

Nghĩ đến hình ảnh đêm đó, bạn ôm mặt khổ sở gào lên.

Tuy rằng bạn hận Dương Duệ đã làm thế với mình, nhưng bạn chưa từng nghĩ sẽ giết hắn.

Bởi vì bị bạn đẩy mà hấn trượt chân, huyết thái dương đập mạnh vào bồn rửa mặt.

Xảy ra chuyện, bạn không gọi 120 cấp cứu, ngược lại như kẻ nhát gan trốn khỏi nơi này.

Bạn giết người, cho nên những ngày qua đều là báo ứng.

Gian phòng tĩnh lặng chỉ nghe tiếng bạn nghẹn ngào, tay chân bạn luống cuống, không biết nên làm gì hơn. Thậm chí sau một tuần bạn đến đây, bạn không có can đảm để vào nhà tắm xem kết cục. Dường như bạn chỉ dám ngồi đây và khóc.

Bạn nức nở trong sợ hãi, bất an, hối hận, muộn màng...

Đột nhiên, phòng ngủ vang lên tiếng động.

Tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng nơi gian phòng trống trải tối tăm bạn nghe thấy rất rõ ràng. Bạn nén khóc, đôi tay ôm mặt không ngừng run run.

Bạn chậm chạp ngẩng mặt lên, đôi mắt mở to nhìn về khoảng không phía trước, cơ thể bất giác cứng đờ.

Một đôi tay lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt trên vai, từ đường cong vai dịu dàng vuốt ve lên cổ, rồi lại từ cổ mơn trớn gương mặt bạn.

Bạn cảm giác sự lạnh lẽo từ đôi tay này truyền sang, ánh mắt bạn tràn đầy lo lắng. Bạn quay đầu lại, dường như nghe thấy được khớp xương cổ phát ra âm thanh.

Bạn thấy một khuôn mặt không xa lạ.

Tóc ngắn màu đen, tóc mái hơi che đi đôi mắt. Đôi mắt kia rất đẹp, một đôi mắt phượng tuyệt vời, đôi mắt phẳng lặng như hồ nước sâu; chỉ

cần nhìn qua một lần sẽ khiến đối phương nhớ mãi. Sống mũi cao, đôi môi tái nhợt, cảm hoàn mỹ như được điêu khắc.

Đó là một khuôn mặt điển trai, chỉ là màu da không còn sắc máu.

Người đàn ông thấy bạn nhìn hắn, hắn theo đó cũng buông tay ra, lần thứ vươn tay hai áp vào mặt bạn.

Mắt phượng đẹp dễ nhẹ nhàng cong lên, trên môi lại lộ ra vẻ ma quái tươi cười.

Hắn mê say nói:

“Em đến rồi, Tô Tô yêu dấu của anh...”

--

Chuyện đã kết thúc.

Kỳ thực em bị hắn cầm tù, sau đó em vô tình giết hắn. Em chịu đả kích không nhỏ, lựa chọn hành vi mất trí nhớ.

Hắn là kẻ cố chấp, cứng đầu; ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Rõ ràng em và hắn không bên nhau, nhưng em dùng kem đánh răng gì, hắn đều quản. Tâm lý hắn bất thường, tuy rằng chết dưới tay em nhưng vẫn không hận em, thậm chí thành ma quỷ cũng muốn ở cạnh em như trước. Ngoài ra những kẻ gây tổn hại em, hắn đều phải diệt trừ.

Đúng vậy, chú chó là do hắn giết, Nghiên Đình cũng do hắn hại.

Sau khi em nhớ hết thấy mọi chuyện, hắn bèn thoải mái xuất hiện trước mặt em, nói cho em nghe những thương nhớ đêm ngày.

Đây là kết cục của em và hắn, có phải không?

Hết.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)